

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie wprowadzając w życie przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych koniecznych do uzyskania zgodności z dyrektywą 2000/34/WE⁽¹⁾ z dnia 22 czerwca 2000 r. zmieniającą dyrektywę Rady 93/104/WE⁽²⁾ dotyczącą niektórych aspektów organizacji czasu pracy, w celu objęcia sektorów i działalności wyłączeniem z tej dyrektywy lub nie powiadamiając Komisji o tych przepisach, Zjednoczone Królestwo uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy Traktatu WE;
- 2) obciążenie Zjednoczonego Królestwa kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do dokonania transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 1 sierpnia 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 195 z 1.8.2000, str. 41.

⁽²⁾ Dz.U. L 307 z 13.12.1993, str. 18.

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-131/05)

(2005/C 132/27)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 21 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich reprezentowanej przez Michaela Van Beeka, działającego w charakterze pełnomocnika, wspomaganego przez Frédéricą Louisa i Antonia Capobianca, avvocato, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że:

1. nie stosując się do obowiązków wynikających z art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 79/409/EWG w sprawie ochrony dzikiego ptactwa⁽¹⁾ oraz art. 12 ust. 2 i art. 13 ust. 1, w obu przypadkach w związku z art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady

92/43/EWG w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory⁽²⁾, Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tych dyrektyw;

2. obciążenie Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że:

— Zjednoczone Królestwo naruszyło art. 6 ust. 1 dyrektywy 79/409/EWG (dyrektywy ptasiej) poprzez ograniczenie ustanowionego w tym artykule zakazu dotyczącego sprzedaży, transportu w celu sprzedaży, przetrzymywania w celu sprzedaży oraz oferowania do sprzedaży dzikiego ptactwa, jedynie do gatunków występujących lub migrujących na teren Wielkiej Brytanii, ponieważ zakaz ten w sposób jasny odnosi się do wszystkich gatunków ptactwa występujących naturalnie w stanie dzikim na europejskim terytorium Państw Członkowskich, do którego stosuje się Traktat.

— Zjednoczone Królestwo naruszyło art. 12 ust. 2 dyrektywy 92/43/EWG (dyrektywy siedliskowej) poprzez ograniczenie ustanowionego w tym artykule zakazu dotyczącego przetrzymywania, transportu, sprzedaży lub wymiany oraz oferowania do sprzedaży lub wymiany gatunków zwierząt wymienionych w załączniku IV lit. a dyrektywy jedynie do gatunków mających swój naturalny zasięg w Wielkiej Brytanii. Wskutek tego ograniczenia lista gatunków zwierząt chronionych objęta regulacją Zjednoczonego Królestwa jest krótsza od listy zamieszczonej w załączniku IV do tej dyrektywy.

— Zjednoczone Królestwo naruszyło art. 13 ust. 1 dyrektywy siedliskowej poprzez ograniczenie ustanowionego w tym artykule zakazu dotyczącego handlu gatunkami roślin jedynie do gatunków „mających swój naturalny zasięg w jakimkolwiek regionie Wielkiej Brytanii, jak wymieniono w tabeli 4 [rozporządzenia z 1994 r.]”. Wskutek tego ograniczenia lista gatunków roślin chronionych ujęta w tabeli 4 jest krótsza od listy gatunków chronionych zamieszczonej w załączniku IV lit. b do dyrektywy siedliskowej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 103 z 25.4.1979, str. 1

⁽²⁾ Dz.U. L 206 z 22.7.1992, str. 7